

Paavo satumaassa

Oli kerran kolme pientä por-sasta, jotka elivät, asustivat kai-kessa rauhassa ja sulassa sovinnossa yhteisessä majassaan.

Mutta juoksipa jolkutteli paikalle Paavo Väyrynen, ja alkoi uhoata:

—Nyt minä henkäisen ja hönkäisen ja puhkun ja puhallan tämän talon nurin!

Sitten Paavo Väyrynen henkäisi ja hönkäisi ja puhkui ja puhalsi. Ja henkäisi ja puhkui ja puhalsi ja hönkäisi. Eikä saanut taloa nurin.

—Mitäs minä sanoin, urahti Paavo ja juosta jolkutteli kohti uusia seikkailuja.

Jolkutellessaan hän sattui tulemaan Punahilkan mummon mökille. Mummo oli poissa, eikä kansliapäällikköäkään näkynyt, joten Paavo luikahti mummon vuoteeseen ja vetäisi yömyssyn päähänsä.

Vaan tulipa pieni Punahilkka tuomaan mummolleen uutisia kyliltä. Hämärässä pirtissä hän ei heti huomannut, ettei nukkuja ollutkaan isoäiti, vaan Paavo Väyrynen. Vähän häntä kuitenkin ihmetytti:

—Isoäiti, miksi sinulla on noin suuret silmät?

—Jotta minä paremmin näkisin sinut, lapseni, vastasi Paavo Väyrynen.

—Miksi sinulla sitten on noin isot korvat? Punahilkka tiedusti.

—Jotta minä paremmin kuulsin sinua, lapseni, väitti Paavo Väyrynen.

—Mutta miksi ihmeessä sinulla on noin suuri suu? Punahilkka uteli vielä.

—Se ei kyllä pidä ollenkaan paikkaansa. Tuollainen puhe on täysin asiaton. Se on pelkkää lehtimiesten keksintöä ja vääris-

telyä. Minä en ole koskaan väittänyt, että suuni on suuri, vaan olen erityisesti painottanut, että se on iso. Siinä olennainen ero.

Silloin Punahilkka huomasi, ettei se ollutkaan isoäiti. Tuossa tuokiossa hän hotkaisu Paavo Väyrysen yhtenä suupalana ja röyhtäisi päälle.

Kun Paavo lopulta pääsi Punahilkan vatsasta, hänellä itsellään oli kiljuva nälkä.

Istuipa siinä läheisessä puussa Ahti Pekkala liikevaihtoverolappu suussaan. Vesi herahti Paavon kielelle. — Kelpaisi se tuokin paremman puutteessa, hän ajatteli, ja alkoi maanitella:

—Laulapas, Ahtiseni vähäsen, kun sinulla on niin kaunis ääni.

Ahti nielaisi liikevaihtoverolapun ja laulaa lurautti erinomaisen kauniilla äänellä ja nuotilleen "Harva meistä on rautaa".

Paavo vakuutti olevansa hyvin tyytyväinen samaansa taidenautintoon, taputti käsiään kohteliaasti ja lähti jolkuttamaan edel-

leen vatsa kurnien.

Tuota pikaa hän saapui sillalle, jota pitkin kipsutteli herkullisen näköinen kilipukki. Silta sanoi kipkipkip.

—Minä syön sinut, puhui Paavo pukille.

—Huihai, älä veikkonen, nukuhan yön yli, niin huomenna tulee paljon isompi pukki.

Paavo nukkui yön yli. Huomenna silta sanoi kapkapkap, kun isompi pukki sillä kapsutteli.

—Minä syön sinut, puhui Paavo tällekin pukille.

—Huihai, älä veikkonen, nukuhan yön yli, niin huomenna tulee vielä isompi pukki, pukki vakuutti.

Paavo nukkui yön yli. Huomenna silta sanoi kopkopkop, kun vielä isompi pukki sillä koputteli.

—Minä syön sinut, puhui Paavo jälleen pukille.

—Huihai, sanoi pukki ja potkaisu Paavon komeassa kaaressa suoraan prinsessa Ruusunen linnan pihalle.

Selvittyään ruusunpiikeistä Paavo huomasi prinsessa Ruusunen uinuvan ihanana lähistöllä. Paavo hiipi varpaillaan prinsessan luokse ja painoi suudelman tämän valjuille huulille.

Siinä silmänräpäyksessä Paavo Väyrynen nukahti sadaksi vuodeksi. Prinsessa Ruusunen sijaan sai suudelmasta lievän hengitystieinfektion. Hänen sijaisekseen sairasloman ajaksi nimettiin Mauno Koivisto.

Mutta Paavo Väyrynen näki onnellisia unia, eikä ihmekään, olihan hän viimeinkin päässyt linnaan, ja ties mikä olisi herätessään sadan vuoden kuluttua.

Sen pituinen se.